

ти отъ миналото, отъ тогава когато бехъ стажантъ, отъ тогава, когато едно парче вмирисано месо беше по сладко отъ всѣкакъвъ котлетъ...

РОМАНОВЪ. /прекъсва го/ Да, може си, маже си... Но у васъ има изглежда, излишна съвѣсть, а това е вредно. Съвѣстътъ за насъ, колега, е луксъ, както е билъ луксъ въ онова време за васъ котлета. Виджате ли живота е устроентъй, че всѣки трѣбва да изпитва лишения.

ПОПОВЪ. А колко ли било хубаво, ако съществуваше некаква пълнота, едно равновѣсие... Тѣй- и съвѣсть и котлети...

АНДРЕЙ. Не е възможно.

РОМАНОВЪ. Да, наистина това е невъзможно,

ПОПОВЪ. А защо?

АНДРЕЙ. Нима не разбирашъ, че сега е невъзможно?

РОМАНОВЪ. Живота е устроентъ така. Лишения всѣки трѣбва да търпи. Аксиома е... /погледа му случайно пада на прозореца/ Ай, дяволътъ, какъ кара!... като вътьръ...

ПОПОВЪ. Кой е?

РОМАНОВЪ. Жоржъ. Впрочемъ, той ще се издигне. Убедентъ съмъ, че нему ще върви. /гледа часовника си/ Още го нѣма този дяволски кръчмаръ.

ПОПОВЪ. Жоржъ е добро момче и има задъ гарба си цѣло състояние.

РОМАНОВЪ. У него нѣма нито слѣда отъ вашата сантименталность, а той е добъръ залогъ.

АНДРЕЙ. Нима у мене има сантименталность?

РОМАНОВЪ. Дори въ твърде голѣма доза.